

Sygn. akt III AUa 18/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy T. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość emerytury i kapitał początkowy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 1107/14

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje:

- z 11 września 2014r. w ten sposób, że oblicza wysokość emerytury T. F. na podstawie art. 55 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

- z 12 września 2014r. w ten sposób, że ustala ubezpieczonej kapitał początkowy,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. na rzecz T. F. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu opłaty od apelacji.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUa 18/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonej T. F. przeliczenia emerytury wskazując, że wystąpiła ona z wnioskiem o przyznanie emerytury po raz pierwszy przed 31 grudnia 2008 r.

Ponadto, decyzją z dnia 12 września 2014 r., organ rentowy odmówił ubezpieczonej ustalenia kapitału początkowego, ponieważ przepisy ustawy emerytalnej nie przewidują ustalenia kapitału początkowego dla osoby urodzonej przed 1 stycznia 1949 r.

Odwołanie od powyższych decyzji wniosła ubezpieczona, która domagała się ich zmiany poprzez przeliczenie emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1988 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co wiąże się z ustaleniem kapitału początkowego.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że w jego ocenie art. 55 znajduje zastosowanie jedynie w przypadku takich ubezpieczonych urodzonych przez 1.01.1949 r., którzy pomimo tego, że przez dniem 1.01.2009 r. mogli skorzystać z uprawnień emerytalnych, nie wystąpili o przyznanie prawa do emerytury i postanowili dalej kontynuować zatrudnienie. W związku z czym tylko ubezpieczeni, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny i którzy po 31.12.2008 r. składają pierwszy wniosek o emeryturę, mają przywilej dotyczący wyboru sposobu obliczenia emerytury według nowych czy dotychczasowych zasad. Z kolei odmowa ustalenia kapitału początkowego wynika z faktu, że możliwe jest to tylko dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 r.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy połączył do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z odwołań ubezpieczonej.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

Ubezpieczona T. F. urodziła się (...), a w dniu 3 lipca 2008 r. złożyła wniosek o wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej. Decyzją z dnia 8 lipca 2008 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, począwszy od 1 lipca 2008 r., jednak wypłata została zawieszona z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, od stycznia 1998 r. do grudnia 2007 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 246,50%. Ustalając wysokość świadczenia organ rentowy uwzględnił 36 lat i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata i 3 miesiące okresów nieskładkowych.

W dniu 4 sierpnia 2008 r. przedłożyła świadectwo pracy, które wskazywało, że stosunek pracy ustał. Decyzją z 7 sierpnia 2008 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonej wysokość świadczenia emerytalnego i podjął jego wypłatę. Wysokość była przeliczana, zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej.

W dniu 5 sierpnia 2008 r. ubezpieczona ponownie podjęła zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Decyzją z dnia 25 marca 2013 r. organ rentowy ustalił świadczenie emerytalne w związku z ukończeniem przez ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego, począwszy od 1 marca 2013 r.

W dniu 20 sierpnia 2014 r. ubezpieczona wniosła o przeliczenie świadczenia emerytalnego w trybie art. 55 ustawy emerytalnej, czyli na zasadach emerytury kapitałowej i o przyznanie tej emerytury, która jest świadczeniem wyższym niż dotychczas otrzymywane.

Sąd Okręgowy wskazał, iż przedmiotem sporu jest sposób liczenia świadczenia emerytalnego ubezpieczonej, która domaga się wyliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, natomiast organ rentowy

twierdzi, że przepis ten nie może mieć zastosowania do ubezpieczonej ze względu na fakt, że już wcześniej wystąpiła ona z wnioskiem o emeryturę i uprawnienie takie uzyskała już w 2008 roku.

Sąd Okręgowy przytoczył tezę uchwały Sądu Najwyższego w sprawie II UZP 4/13 i wskazał, iż konsekwencją tej uchwały jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie II UK 424/12. Sąd pierwszej instancji jednak nie zgodził się z prezentowanym przez Sąd Najwyższy stanowiskiem, w myśl którego art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczy każdego ubezpieczonego, który spełnia warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 tej ustawy i który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego, zaś z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. W przypadku osób spełniających wymienione kryteria, emerytura może być obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 tej ustawy. Treść art. 55 ustawy emerytalnej w zasadzie jest oczywista i nie powinna budzić wątpliwości interpretacyjnych. Norma wyrażona w przepisie pozwala skorzystać z przywileju kapitałowego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonym, którzy urodzili się przed dniem 1 stycznia 1949 roku, osiągnęli ustawowy wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3, a także legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (z zastrzeżeniem art. 27a).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż problem przywołanych orzeczeń sprowadził się do rozstrzygnięcia, czy art. 55 u.e.r.f.u.s. dotyczy wyłącznie tych ubezpieczonych, w stosunku do których prawo do emerytury nie zostało wcześniej ustalone, czy też odnosi się do wszystkich ubezpieczonych spełniających warunki określone przez przepis, bez względu na to, czy legitymują się statusem emeryta czy też nie.

W przywołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy wyraził pogląd, w myśl którego nie istnieją przeszkody prawne do objęcia zakresem przywileju określonego w art. 55 również tych ubezpieczonych w stosunku, do których prawo do emerytury zostało ustalone już wcześniej. Sąd Okręgowy wskazał, iż trudno jest się zgodzić z tezą, że w świetle obowiązujących przepisów uprawnione jest twierdzenie o występowaniu „wielości emerytur” w polskim systemie prawnym. Jednocześnie uznał, że istota prawa do emerytury sprowadza się do uprawnienia do świadczenia z ubezpieczenia społecznego w sytuacji zaistnienia ryzyka emerytalnego czyli utraty możliwości świadczenia pracy ze względu na wiek ubezpieczonego. Przez ustawodawcę została wprowadzona pewna modyfikacja warunków nabycia prawa do emerytury w postaci różnego wieku emerytalnego oraz zróżnicowanego okresu składkowego i nieskładkowego, co dotyczy w szczególności osób pracujących w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odmienne warunki ustalenia prawa do emerytury nie należy interpretować jako podstawy do nabywania przez ubezpieczonych różnych uprawnień. Zaistnienie ryzyka emerytalnego, w każdym przypadku, stanowi bowiem podstawę ustalenia tego samego prawa do emerytury. Odnosząc powyższe rozważania do postulowanej przez Sąd Najwyższy koncepcji „wielości emerytur” Sąd Okręgowy zauważył, że jeżeli ryzyko emerytalne stanowi utratę możliwości zarobkowania ze względu na wiek i warunki pracy, to przyjęcie tezy, że można wielokrotnie tracić zdolność do pracy ze względu na wiek i warunki pracy, jawi się jako wysoce kontrowersyjne, a analiza przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS w całości uzasadnia prezentowane stanowisko. Również wbrew postawionej przez Sąd Najwyższy tezie w przedmiotowym orzeczeniu, ustawa nie przewiduje wielości świadczeń emerytalnych. W art. 3 ustawodawca posłużył się pojęciem „emerytury” w liczbie pojedynczej, a na podstawie analizy językowej zawartości przepisu należy stwierdzić, że jedyne odstępstwo od zasady traktowania emerytury jako jednego uprawnienia stanowi emerytura częściowa. Zdaniem Sądu pierwszej instancji również art. 21 dotknięty jest wadą redakcyjną. Treść tego przepisu odnosi się do wysokości podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego w sytuacji, gdy ubezpieczony był wcześniej uprawniony do jakiegokolwiek świadczenia z ubezpieczenia społecznego, tj. renty, emerytury lub świadczenia przedemerytalnego. Jednak norma prawna zawarta w tym przepisie określa jedynie sposób liczenia podstawy wymiaru świadczenia i umożliwia osobie korzystającej z emerytury wcześniejszej, po osiągnięciu przez nią powszechnego wieku emerytalnego, ponowne wyliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem zasad wynikających z tego przepisu. Nie można jednak na tej podstawie twierdzić, że możliwe jest wielokrotne przechodzenie tej samej osoby na emeryturę. Przyjęcie tezy Sądu Najwyższego o „wielości emerytur” wskazywałoby na to, że skoro jednej osobie przysługuje jednocześnie wiele emerytur ustalonych na podstawie różnych przepisów, to nie ma

przeszkód, aby taka osoba mogła otrzymywać świadczenia związane z każdym rodzajem emerytury, co jest nie do przyjęcia.

Sąd Okręgowy zaznaczył również, iż nie sposób pominąć faktu, że ustawodawca przewidział możliwość skorzystania z emerytury kapitałowej przez tych ubezpieczonych, którzy nabyli uprawnienie emerytalne na „starych zasadach”. Mając na uwadze przepisy regulujące tę kwestię trudno przyjąć, że art. 55 ustawy reguluje tę samą instytucję, ale w zupełnie odmienny sposób. Treść art. 55 w relacji do art. 25 staje się racjonalna jedynie pod warunkiem przyjęcia, że dotyczy osób, które wystąpiły o ustalenie prawa do emerytury po 31 grudnia 2008 r.

Sąd pierwszej instancji uznał, że zarówno analiza przepisów ustawy, jak też wypracowane stanowisko doktryny prowadzą do wniosku, że emerytura traktowana jako ustalenie prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego jest prawem, które powstaje z chwilą złożenia stosownego wniosku i po spełnieniu warunków określonych ustawą. Stanowisko o „wielości emerytur” należy uznać za nieuprawnione. Nie można również zgodzić się z tezą Sądu Najwyższego, w myśl której bez znaczenia dla zastosowania normy prawnej zawartej w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach pozostaje okoliczność, czy ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury czy też nie. Ratio legis art. 55 sprowadza się do umożliwienia wyliczenia wysokości świadczenia na zasadach kapitałowych osobom, które spełniły warunki emerytury przed 1 stycznia 2009 roku, ale kontynuowały ubezpieczenie i nie korzystały z prawa do emerytury.

Zdaniem Sądu Okręgowego uznanie zasadności stanowiska Sądu Najwyższego stanowiłoby jednocześnie aprobatę dla znacznego uprzywilejowania osób korzystających z prawa do wcześniejszej emerytury, co oznacza jednak dyskryminujące traktowanie pozostałych. Art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka zakazuje wszelkich form dyskryminacji. Za sprzeczne z regułą antydyskryminacyjną należy uznać każdą wykładnię przepisów, która w konsekwencji prowadzi do uprzywilejowania jednej grupy podmiotów objętych zakresem przepisu względem innych podmiotów. W związku z powyższym jeżeli możliwa jest interpretacja treści przepisu, która unika tego rodzaju komplikacji, to należy domniemywać, że jest ona bliższa intencjom racjonalnego ustawodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego, również decyzja dotycząca odmowy ustalenia ubezpieczonej kapitału początkowego, jest prawidłowa. Rozwiązanie przedstawione w art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej jest konsekwencją odmiennych zasad ustalania prawa do emerytury oraz obliczania jej wysokości osobom urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., którym świadczenie emerytalne przysługuje w związku z osiągnięciem określonego wieku emerytalnego i jednoczesnym udowodnieniem odpowiedniego okresu składkowego i nieskładkowego. W związku z tym, że wysokość świadczeń uzależniona jest od tzw. kwoty bazowej, okresu ubezpieczenia oraz wysokości osiąganych w latach ubiegłych zarobków, osobom przechodzącym na emeryturę na starych zasadach nie oblicza się kapitału początkowego.

Sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczona nie spełniła przesłanek określonych w ustawie, a więc nie może skutecznie dochodzić ustalenia kapitału początkowego na drodze samodzielnego roszczenia. W przypadku ustalania prawa do emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, organ rentowy zobligowany jest do wyliczenia kapitału, który stanowi podstawę świadczenia.

W rozpatrywanej sprawie ubezpieczona wskazywała, że jej wniosek ma związek z żądaniem ustalenia wysokości emerytury w związku z art. 55, jednak organ rentowy potraktował ten wniosek jako samodzielne roszczenie i rozstrzygnął merytorycznie.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się ubezpieczona T. F., która zaskarżyła rozstrzygnięcie w całości i zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 26 i 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1988 r. o emeryturach i rentach z FUS, poprzez zanegowanie prawa do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 z tego powodu, że wcześniej, tj. przed 31 grudnia 2008 r. miała ustalone prawo do emerytury na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania, tj. uchylenie decyzji organu rentowego i przyznanie jej prawa do wyliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że Sąd Okręgowy pominął dokonane przez organ rentowy wyliczenie wysokości jej emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, a kwota wynikająca z tego wyliczenia jest wyższa od dotychczas pobieranej o 911,60 zł, co jest rezultatem jej aktywności zawodowej po przejściu na emeryturę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej okazała się uzasadniona i doprowadziła do wnioskowanej zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie podzielił odmiennych poglądów Sądu Okręgowego przedstawionych w pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku na tle wykładni Sądu Najwyższego w zakresie stosowania art. 55 ustawy emerytalno-rentowej. W ocenie Sądu Okręgowego „zasadniczy problem przywołanych orzeczeń sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy art. 55 u.e.r.f.u.s. dotyczy wyłącznie tych ubezpieczonych, w stosunku do których prawo do emerytury nie zostało wcześniej ustalone, czy też odnosi się do wszystkich ubezpieczonych spełniających warunki określone przez przepis, bez względu na to, czy legitymują się statusem emeryta czy też nie”. Zdaniem Sądu Okręgowego „trudno zgodzić się z tezą, że w świetle obowiązujących przepisów uprawnione jest twierdzenie o występowaniu „wielości emerytur” w polskim systemie prawnym”.

Stosownie do art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 (a więc po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i 65 dla mężczyzn oraz legitymowaniu się okresami składkowymi i nieskładkowymi wynoszącymi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Wbrew argumentom Sądu Okręgowego, polski system prawny przewiduje kilka rodzajów emerytur. W szczególności, uwzględniając rozważania Sądu Najwyższego na tle art. 55 ustawy emerytalno-rentowej, należy zaakcentować, że ubezpieczeni, urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949r. nabywają uprawnienia emerytalne po osiągnięciu wieku emerytalnego i wykazaniu odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego (okresów ubezpieczenia). W polskim prawie ubezpieczeń społecznych stosuje się różne kryteria dyferencjacji wieku emerytalnego: płeć, rodzaj pracy (zatrudnienie w szczególnych warunkach lub charakterze), przyczyny niezdolności do pracy (inwalidztwo na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, inwalidztwo wojenne lub wojskowe), kombatantstwo, dłuższy staż ubezpieczeniowy i inne. Skutkiem zróżnicowania przesłanek wpływających na ustalenie wieku emerytalnego jest występowanie kilka rodzajów emerytur:

- emerytura w wieku powszechnym (art. 27),
- emerytura w wieku powszechnym przyznawana z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 27a),
- emerytura w wieku powszechnym przy obniżonym stażu (art. 28),
- emerytury wcześniejsze (art. 29-31),
- emerytury w wieku obniżonym (niższym, art. 32-45),
- emerytury bez względu na wiek (art. 88) Karty Nauczyciela w związku z art. 32 ust. 5, art. 50e i art. 186 ust. 4).

W świetle powyższego oczywistym jest, że na emeryturę można przechodzić kilkakrotnie, zaś przy obliczaniu wysokości świadczenia stosuje się również art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy. W sytuacji zatem, gdy dopuszczalne jest

kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 u.e.r.f.u.s., że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Należało więc uznać za trafny zarzut apelującej, że Sąd Okręgowy w Koszalinie błędnie podzielił stanowisko organu rentowego, niezgodne z linią orzecniczą Sądu Najwyższego. Sąd Odwoławczy podziela w pełni utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego na tle stosowania art. 55 ustawy emerytalno-rentowej, m.in.: uchwałę z dnia 4 lipca 2013r. II UZP 4/13, wyroki: z dnia 10 lipca 2013r. II UK 424/12, z dnia 4 września 2013r. II UK 23/13, z dnia 7 listopada 2013r. II UK 143/13, z dnia 29 stycznia 2014r. I UK 411/13, z dnia 19 marca 2014r. I UK 345/13, a także orzecznictwo sądów apelacyjnych, m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 marca 2014r. III AUa 1223/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 stycznia 2014r. III AUa 691/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2013r. III AUa 2125/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2013r., III AUa 302/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013r. III AUa 1986/12.

Ubezpieczona spełniła wszystkie przesłanki, które są wymagane przez ustawodawcę do ponownego obliczenia wysokości emerytury. Organ rentowy niezasadnie odmówił ubezpieczonej takiego przeliczenia. T. F. po ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego w dalszym ciągu kontynuowała zatrudnienie i podlegała ubezpieczeniom społecznym. Uzyskanie wcześniejszej emerytury nie wyłącza w żaden sposób zastosowania regulacji przewidzianej w art. 55 u.e.r.f.u.s. Organ rentowy dokonał na potrzeby toczącego się postępowania przeliczenia wysokości emerytury według nowych zasad. Tak wyliczone świadczenie okazało się znacznie wyższe niż to, które zostało ubezpieczonej przyznane według starych zasad. Organ rentowy winien zatem, po dokonaniu wyliczeń, przyznać świadczenie w wyższej wysokości.

Pozbawienie takiego uprawnienia stanowi dyskryminację osób, które po uzyskaniu prawa do świadczenia emerytalnego w dalszym ciągu pracowały i odprowadzały składki na ubezpieczenia społeczne. Orzecznictwo wskazuje także, że art. 55 ustawy nie zawiera zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę. W związku z powyższym, jeżeli spełnione zostały wszystkie przesłanki do przyznania świadczenia emerytalnego w myśl omawianego przepisu, to świadczenie takie winno być przyznane i to niezależnie od tego, czy wniosek został złożony po raz pierwszy czy nie. Odmowa przyznania świadczenia ze względu na okoliczność, że wniosek o świadczenie emerytalne składany jest po raz kolejny, jest niezgodna z obowiązującymi przepisami prawa.

Odnosząc się do powyższego, należy wskazać, że niezasadnym była także odmowa ustalenia kapitału początkowego dla ubezpieczonej. W związku z tym, iż ubezpieczona kontynuowała ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., to ma ona prawo do emerytury według „nowych” zasad, a więc ma prawo do ustalenia kapitału początkowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego i orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. w związku z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych(Dz. U. 1025 z 2014r.tj.).

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak del.SSO Beata Górńska